

ВОЛОНТЕР ВАЛЕРІЙ КОРЗУН: «ДОПОМАГАЮЧИ, ОТРИМУЮ ПОТУЖНИЙ ПОЗИТИВНИЙ ЗАРЯД»

<https://www.youtube.com/watch?v=Uzpi01mMIXM&t=1s>

Відео: Іван Підгайний

Полтавці об'єдналися для підтримки наших захисників. Серед інших на передовій волонтерського фронту — 35-річний Валерій Корзун.

Робота до і після

Валерій Корзун присвятив себе волонтерству в громадській організації «[Полтавський батальйон небайдужих](#)». Він — представник численної волонтерської спільноти у штабі, що діє при Свято-Успенському кафедральному соборі Полтави.

Для гідної відсічі окупантам наше військо та тероборона мають бути забезпечені всім необхідним. Щоб вони не відволікалися на організацію свого побуту та технічне забезпечення, цю роботу взяли на свої плечі волонтери. Сотні людей свій вільний час і сили віддають цій діяльності, об'єднавшись навколо Собору.

— Я відповідальний за видавання біноклів, пристроїв нічного бачення, павербанків та інших речей, які можуть знадобитися військовим. Поки що в мене в наявності прилади, що не потребують специфічних технічних знань. Але маю запити від військових на конкретні моделі. В Україні деякі прилади дуже важко придбати. На щастя, у нас є меценат, який привозить ці товари з Америки, але вони ще до нас не надійшли, — розповідає Валерій.

До війни він закінчив Національний університет «Полтавська політехніка ім. Юрія Кондратюка» за спеціальністю «фінанси». Потім працював у банківській структурі, далі — трейд-маркетологом.

— Моїм хобі завжди було малювання, тому вирішив пов'язати своє подальше життя із творчістю. До війни почав працювати вебдизайнером, — відзначає волонтер.

Ще у 2014 році Валерій Корзун надсилав власні кошти на потреби добровольчих батальйонів «Азов», «Правий сектор». Купував за свої гроші медикаменти та допомагав волонтерам. Коли почалося широкомасштабне вторгнення окупантів, чоловік і сам пішов у волонтерство. Спочатку приніс із собою туристичний матрац і спальний мішок для військових, а потім запропонував свою поміч. Спершу це була робота в медичному напрямі. Тепер волонтер на комп'ютері фіксує видачу та наявність необхідних товарів.

— Ось, наприклад, оптика для бійців. У біноклів марка не важлива, я беру всі. Тепловізори краще марки «Pard», квадрокоптери — «Egg vision», — розповідає чоловік.

Волонтерство як ліки для душі

У ніч проти 24 лютого, коли відбулося російське вторгнення в Україну, Валерію Корзуну наснився поганий сон.

— Я прокинувся о 5:30 ранку. За звичкою, відразу зайшов у телеграм, ютуб, де й дізнався про початок війни. Потім мені телефонували знайомі з Харкова, які попросилися пожити у мене, адже місто нещадно атакували окупанти, — згадує ті страшні миті волонтер.

Знайомим харків'янам було непереливки: перші три дні вони не могли виїхати з міста, лише згодом сіли на потяг до Львова. Зараз у квартирі Валерія живе родина харків'ян: мама, син, бабуся та кішка. Грошей із пожильців, каже чоловік, не бере, просто віддав їм ключі. Сам же оселився в батьків, які схвалюють позицію сина. Попри те, що волонтерити під час війни — робота нелегка, Валерій Корзун ні на що не скаржиться.

— Раніше у мене був вільний графік роботи: працював у другій половині дня, а зараз із 6:30 і до 17:30, але тут я беру життєво важливий емоційний заряд. Бачу роботу інших людей, їхнє бажання допомогти. У мене немає психічного виснаження. Лише фізично важко, — говорить волонтер.

Наш співрозмовник переконує: його мотивує активність та енергійність людей поруч. Спільна справа рухається. Зараз нагальна потреба — допомога переселенцям. Більшість продуктів та медикаментів йде на внутрішньо переміщених осіб та людей, які залишилися в Харкові й Охтирці.

— Тут всі люди позитивні. Загалом спілкуємося лише по роботі. Я зустрів не тільки нових друзів, а й давніх. З однією із волонтерок я працював у банку, вона була моєю керівницею. А з її донькою, що теж тут, ми знайомі вже майже 10 років, — каже наш співрозмовник.

Що буде після війни?

Має думки Валерій і щодо того, як росіяни змогли допустити напад власної країни на сусідню і чому нічого не роблять, аби зупинити війну.

— Єдина проблема в Росії — люди багато дивляться телевизор і вірять у байки, що весь світ — проти них. Я певен: у теперішніх реаліях люди не настільки ідеологічні, наскільки матеріально зацікавлені. Усім цікаво торгувати, набувати матеріальних благ. Ніхто не хоче війни на кшталт Другої Світової, коли представники арійської раси оголосили себе обраними й намагалися підкорити світ, — говорить Валерій.

У ютубі волонтер дивиться російські новини про Україну. На погляд чоловіка, росіяни пасивно ставляться до війни з Україною, адже у них немає громадянського суспільства. Це значно відрізняє їх від нас.

— Я пишаюся Україною, бо тут не тільки військові борються за визволення, а й увесь народ об'єднався. У Херсоні та Мелітополі, куди зайшли російські загарбники, люди не бояться, виходять на підтримку нашої країни. Це справді вражає, — не приховує захоплення Валерій Корзун.

Зараз чоловік мріє, щоб якнайшвидше, з мінімальними втратами ми перемогли у цій кривавій боротьбі. Також хоче, щоб Україна повернула раніше окуповані території — Крим, частини Донецької та Луганської областей. А вже по завершенню війни можна згадати і про особисте.

— Раніше займався брейкдансом. Мої друзі з Харкова організовували різні фестивалі, я допомагав їм із оформленням афіш, малював постери та робив принти на футболки. Люблю активний відпочинок, туризм. Минулоріч весною ходив із рюкзаком по «Микільській стежці» у Києві. Хочу щось подібне зробити після війни, — ділиться волонтер.

У перший день після закінчення війни Валерій Корзун піде працювати у якусь сферу, де займатимуться відновленням економіки та інфраструктури зруйнованих міст.

Анна ДОВГОШЕЙ, Олександр КРУМІН